

къмъ борта, като успѣ да се закрепѣ съ ноктитѣ си о дѣскитѣ само на нѣколко крачки отъ мене...

— Но защо пъкъ не грабнахте оржие, да го застреляте, а сте се заели съ прѣтове и дървета да отбивате единъ такъвъ смѣлъ нападателъ, какъвто е тигърътъ? Да се борите съ дървета съ него е детинска работа! — каза ловецътъ англичанинъ.

Стариятъ индеецъ въздъхна и продължи:

— Ние нѣмахме оржие. Пъкъ нито азъ, нито моитѣ матроси бѣхме нѣкога стреляли съ пушки. А и така се случи, че при това наше пѣтуване, на парахода нѣмаше нито единъ бѣлъ. Но Богъ е милостивъ! Тѣкмо въ тоя мигъ, въ който тигърътъ се готвѣше да подскочи и да се хвърли върху мене, чу се викъ: „Дрѣпнете се на страна!“ Азъ познахъ по гласа, че това е огнярътъ на парахода. Той се бѣше сѣтилъ да грабне желѣзния прѣтъ, съ който разравятъ вжглищата въ пещъта. Краятъ на прѣта бѣше нажеженъ до червено.

Появяването на новото оржие и силниятъ блѣсъкъ въ нощната тъмнина на неговия нажеженъ край смути тигърътъ и той забави своя скокъ. Въ това време матросътъ се спушна и промуши звѣра въ корема. Той изрѣва така страшно, че цѣлиятъ параходъ се затресе. Силната болка застави тигъра да скочи назадъ. Въ единъ мигъ неговото огромно тѣло се цамбурна въ водата. Ние очаквахме, че тигърътъ наново ще се опита да ни нападне. Но той се върна, изплава на брѣга и се скри въ нощния мракъ.

Пр. Д. Чолаковъ

ДЪРВЕТАТА ПЛАЧАТЪ

Минавамъ презъ долини
и есенни гори,
и храститѣ ми киматъ
и викатъ — остани!

Погледай въвъ гората
мъглата какъ дими,
тамъ плачатъ дървесата
съ листа като сълзи.

Запри се и погледай,
какъ тича есенъта
и всѣки листъ рисува
съ невидима рѣжа.

Щомъ есенъта извика
надъ всѣки цвѣтъ — заспи,
заспиватъ цвѣтоветъ
до пролѣтнитѣ дни.

Земята тѣжно диша,
но въ нейнитѣ нивы
спятъ житнитѣ посеви
и чакатъ пролѣтъта.

Б. Овесянинъ